

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2454/2024
25.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ... , као правног следбеника пок. ББ, коју заступа пуномоћник Ђорђе Марковић, адвокат из ... , против туженог „НИС“ АД Нови Сад, кога заступа пуномоћник Бранислав Грујић, адвокат из ... , ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2114/22 од 19.03.2024. године, у седници одржаној 25.06.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2114/22 од 19.03.2024. године у делу става првог изреке којим је потврђена пресуда Основног суда у Панчеву П1 665/21 од 05.04.2022. године у делу става првог изреке, за разлику између изгубљене зараде и примања које је остварио тужилац, као за накнаду штете због изгубљене зараде у виду новчане ренте за убудуће од дана пресуђења до 18.07.2022. године и ставу трећем изреке, као и у ставу другом и ставу трећем изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2114/22 од 19.03.2024. године у преосталом делу става првог изреке којим је потврђена пресуда Основног суда у Панчеву П1 665/21 од 05.04.2021. године за накнаду штете због изгубљене зараде у виду новчане ренте тако што се **ОДБИЈА**, као неоснован, тужбени захтев којим је тужилца тражила да јој тужени, на име накнаде штете због изгубљене зараде сада пок. ББ у виду новчане ренте плаћа месечно износ по 40.373,15 динара, заједно са траженом законском затезном каматом почев од 19.07.2022. године за убудуће.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви парничних странака за накнаду трошкова ревизијског поступка, као неосновани.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 665/21 од 05.04.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца ББ из ..., па је обавезан тужени „НИС“ АД Нови Сад да тужиоцу исплати на име разлике између изгубљене зараде – просечне зараде упоређивача и примања која је остварио тужилац у периоду

од маја 2015. године закључно са августом 2021. године појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, ближе наведено у изреци пресуде, као и да на име накнаде штете због изгубљене зараде у виду новчане ренте за убудуће плаћа месечно износ од по 40.373,15 динара заједно са законском затезном каматом почев од сваког 01. у текућем месецу за претходни месец од дана пресуђења (05.04.2022. године) док за то постоје законски услови. Ставом другим изреке одбијен је, као неоснован, део тужбеног захтева тужиоца од досуђених до тражених износа на име разлике између изгубљене зараде – просечне зараде упоређивача и примања која је остварио тужилац, и то од досуђеног укупног износа 3.232.517,89 динара до траженог укупног износа 6.061.440,48 динара по том основу и то у појединачним месечним износима са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, у периоду од маја 2015. године закључно са августом 2021. године, све ближе наведено у изреци пресуде, а одбијен је, као неоснован, део тужбеног захтева тужиоца за плаћање законске затезне камате на наведену разлику између означених досуђених и тражених новчаних износа по наведеном основу, као и део тужбеног захтева тужиоца од досуђеног износа 40.373,15 динара на име накнаде штете због изгубљене зараде у виду новчане ренте за убудуће (месечно) до траженог износа 64.111,01 динара по том основу (месечно) и за плаћање законске затезне камате на наведену разлику између означеног досуђеног и траженог новчаног износа по наведеном основу. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 712.028,80 динара. Ставом четвртим изреке одбијен је захтев тужиоца за ослобађање од плаћања судских такси у овој парници.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2114/22 од 19.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су, као неосноване, жалбе тужиоца и туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом и трећем изреке. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован, а ставом трећим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова првостепеног и другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога због којих се ревизија може изјавити.

Тужилца је поднела одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/2011...10/23), па је оценио да је ревизија туженог делимично основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. и 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, правни претходник тужилце, ББ, је био у радном односу код туженог и дана 14.07.1982. године, заједно са тројицом колега, страдао је у пожару на радном месту и задобио опекотине 1, 2. и 3. степена због којих је у току једне године имао више појединачних операција и био на боловању до

01.01.1985. године. Њему је утврђена инвалидност III категорије, а на основу одлуке Комисије за накнаду штете туженог од 23.07.1997. године закључен је споразум о накнади штете којом је правном претходнику тужиле утврђено право на накнаду штете у виду месечне ренте у висини разлике између зараде коју буде остваривао и просечне зараде упоређивача на истом радном месту за период од 01.06.1997. године па надаље, док не добије решење о трајном распоређивању на радно место у складу са решењем Фонда ПИО - Филијала Панчево.

Решењем туженог од 14.04.2015. године ББ је отказан уговор о раду са пратећим анексима, због организационих промена, те му је радни однос престао закључно са 15.04.2015. године. Решење о трајном распоређивању на радно место у складу са решењем Фонда ПИО никад није добио. Након што је правном претходнику тужиле престао радни однос, био је пријављен као незапослено лице код Националне службе за запошљавање где је остварио право на накнаду за незапослене у трајању од 12 месеци почев од 16.05.2015. године до 15.05.2016. године у износима по 73.103,83 динара месечно, који је умањен за износ припадајућих доприноса. Решењем ПИО Фонда од 09.05.2016. године одређена му је инвалидска пензија у висини од 50% инвалидске пензије почев од 16.04.2016. године, што износи 28.712,88 динара.

Налазом и мишљењем вештака економско финансијске струке утврђена је висина разлике између изгубљене зараде - просечне зараде упоређивача и примања које је остварио ББ у периоду од маја 2015. године до августа 2021. године и износ изгубљене зараде у виду новчане ренте за убудуће у износу од 40.373,15 динара месечно са каматом, почев од дана пресуђења до исплате.

На овако утврђено чињенично стање правилно су нижестепени судови применили материјално право из одредби Закона о облигационим односима и оценили да је тужбени захтев основан у делу изгубљене зараде и исплате ренте до 18.07.2022. године.

Накнада материјалне штете прописана је одредбом члана 185. Закона о облигационим односима према којој је одговорно лице дужно успоставити стање које је било пре него што је штета настала (став 1.), а уколико успостављање ранијег стања не уклања штету потпуно, одговорно лице дужно је да за остатак штете да накнаду у новцу (став 2.). Обавеза накнаде штете сматра се доспелом од тренутка настанка штете, како је прописано одредбом члана 186. истог Закона. Накнада у облику новчане ренте се, у смислу одредбе члана 188. ЗОО, досуђује по правилу у случају смрти, телесне повреде или оштећења здравља, доживотно или за одређено време (став 1.), а новчана рента досуђена на име накнаде штете плаћа се месечно унапред, ако суд не одреди нешто друго (став 2.).

Одредбом члана 195. став 1. ЗОО прописано је да ко другоме нанесе телесну повреду или му наруши здравље, дужан је накнадити му трошкове лечења или друге потребне трошкове у вези са тим, као и зараду изгубљену због неспособности за рад за време лечења. У том смислу, накнада материјалне штете у виду измакле користи од њеног настанка до окончања лечења, односи се на губитак у заради коју би оштећени остваривао да није дошло до повређивања. Приликом оцене измакле користи, у смислу члана 189. став 3. ЗОО, узима се у обзир добитак који се основано могао очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем. Под изгубљеном зарадом од

момента окончања лечења па до момента доношења судске одлуке о накнади штете сматра се она зарада коју би оштећено лице остварило да није постало потпуно или делимично неспособно за рад, па оштећеном припада право на разлику у заради коју остварује и коју би остваривао да није повређен. Рента је очекиван губитак зараде у моменту доношења судске одлуке па убудуће, због потпуне или делимичне неспособности за рад. Основ за остварење права на ренту, као облика материјалне штете, у смислу одредаба члана 188. и члана 195. став 2. ЗОО, постоји ако се утврди да оштећени услед претрпљених повреда и нарушења здравља не може да остварује приход од рада који би остваривао да је здрав и да му није умањена радна способност. Ова зарада као вид штете утврђује се на основу чињеница које су познате у моменту доношења судске одлуке и она се утврђује на основу висине зараде коју би лице, које је потпуно или делимично неспособно за рад, остварило у том моменту да је било способно за рад, а коју због одређене неспособности није остварило.

У конкретном случају, правни претходник тужиље је као запослени код туженог задобио повреду на раду, услед које је разврстан у III категорију инвалидности и признато му је право на распоређивање на други одговарајући посао и право на новчану накнаду због мање зараде. Тужени је правном претходнику тужиље, по закљученом споразуму од 04.08.1997. године, исплаћивао наканду штете у виду разлике у заради коју је он остваривао радећи на другим одговарајућим пословима и оствареног просека зараде упоредних радника код туженог запослених на пословима за које је правни претходник тужиље био квалификован пре повређивања, и то почев од 01.06.1997. године до престанка радног односа 15.04.2015. године. По престанку радног односа, до ког је дошло због престанка потребе за радом правног претходника тужиље услед организационих промена код туженог, он је остварио право на новчану накнаду од Националне службе за запошљавање у трајању од 12 месеци, па му је по том основу месечно исплаћивано 73.103,83 динара, умањено за износ припадајућих доприноса. Решењем РФ ПИО одређена му је инвалидска пензија почев од 16.04.2016. године у висини од 50% инвалидске пензије до дана испуњења услова за стицање права на старосну, односно инвалидску пензију, у висини месечно 28.712,88 динара.

С обзиром на наведено, и по оцени Врховног суда постоји основ за обавезивање туженог да тужиљи, као правном следбенику ББ, исплати накнаду штете у виду изгубљене зараде у висини разлике између зараде коју би он остварио да му није престао радни однос код туженог и просечне зараде коју су остварили упоредни радници запослени код туженог, умањене за износ исплаћене новчане накнаде од Националне службе за запошљавање и за износ исплаћене инвалидске пензије до дана вештачења, а надаље да му исплаћује будућу штету – ренту у висини износа утврђене изгубљене зараде за последњи месец обрачунатог периода (август 2021. године). Нема места умањењу утврђеног износа разлике у заради за износ накнаде за телесно оштећење и отпремнине који су исплаћени. Новчана накнада за телесно оштећење која је остварена код ПИО фонда није ни у каквој узрочно последичној вези са правом на накнаду штете коју тужила трпи због умањене зараде на другим одговарајућим пословима услед повреде на раду њеног сада пок. супруга, а основ за примену отпремнине није отпао и решење о отказу уговора о раду није поништено, нити је правни претходник тужиље враћен код туженог на рад.

Неосновни су наводи ревизије којима се оспорава пасивна легитимација на страни туженог и истиче да применом Закона о пензијском и инвалидском осигурању

који је lex specialis у односу на Закон о облигационим односима спорно потраживање по престанку радног односа код туженог пада на терет Фонда ПИО.

Узрок изгубљене зараде правног претходника тужиље има свој основ у његовој повреди на раду код туженог, па је тужени у обавези да отклони штетне последице у односу на имовину правног претходника тужиље у складу са споразумом којим се тужени обавезао да ће му исплаћивати накнаду зараде од 01.06.1997. године па надаље за сваки месец, независно од тога што је донео решење којим је тужиоцу престао радни однос, јер правни претходник тужиље по престанку радног односа код туженог није успео да пронађе нови посао, па није прекинута узрочно последична веза између штетне радње (претрпљене повреде) и штетне последице у имовини правног претходника тужиље настале после престанка радног односа.

Осталим наводима ревизије тужени понавља наводе истакнуте у жалби које је другостепени суд оценио и за своју одлуку о изјављеној жалби дао јасне и образложене разлоге, које прихвата и Врховни суд. Тим наводима ревизије се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега они нису посебно образложени.

Међутим, у току другостепеног поступка правни претходник тужиље је преминуо дана 18.07.2022. године, због чега је престало право на исплату новчане месечне ренте, што другостепени суд није имао у виду, па је првостепену пресуду потврдио и у делу досуђене месечне ренте за период од дана смрти правног претходника тужиље за убудуће док за то постоје законски услови. Законски услови су престали смрћу правног претходника тужиље 18.07.2022. године, због чега тужиљи не припада право на исплату новчане ренте од тада за убудуће.

Из наведених разлога, применом члана 414. и члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом и ставу другом изреке.

Тужени је успео у ревизијском поступку у незнатном делу, због чега му не припада право на накнаду трошкова тог поступка.

Тужиљи не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку.

Из наведеих разлога, одлучено је као у ставу трећем изреке, на основу члана 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**